

“Ik moet me veel meer bewijzen dan een blanke”

MOERKERKE ◊ Maak kennis met Daan Verhaeghen, naar eigen zeggen de enige zwarte tuinaanemer in de wijde omgeving. De uit Rwanda afkomstige Daan was nauwelijks 9 jaar toen hij na de dood van zijn beide ouders in een weeshuis terecht kwam en samen met zijn zusje geadopteerd werd door een Brugs echtpaar. “Als zwarte ondernemer moet ik dubbel zo hard knokken. Door mijn huidskleur geloven mensen vaak niet dat ik écht de zaakvoerder ben...”

DOOR PIET DE VILLE

We ontmoetten Daan Verhaeghen tijdens een sfeervol feestje in Damme waar hij werd uitgenodigd door een klant en vriend van hem. “Ik ben tuinaanemer in Moerkerke. Wellicht de enige zwarte zelfstandige tuinaanemer in de wijde omgeving”, viel Daan, van Tuinen Verhaeghen, met de deur in huis. Onze interesse was gewekt en we zochten Daan op in Scheewege bij Moerkerke, waar hij zijn thuis en uitvalsbasis voor zijn bedrijf heeft.

Daan verwelkomt ons samen met echtgenote Judith Hanouille en dochtertjes Alice en Isaura. “Ik ben op 28 december 1982 geboren

ik niet meer meegemaakt, maar we voelden wel dat de spanning tussen Hutu's en Tutsi's opliep. Alle kinderen krijgen daar trouwens met een gloeiend metaal op het lichaam het kenteken van Hutu of Tutsi aangebracht. Ook ik heb dat ondergaan.”

“Toen ik zes jaar oud was, overleed mijn vader. Twee jaar later verloor ik mijn moeder. Na een tijdje bij mijn oma te hebben gewoond, kwam ik samen met mijn twee zusjes in een weeshuis terecht. Mijn broer was een albino en was al eerder gestorven.”

ZUS BLIJFT ACHTER

We schrijven intussen 1991 en in Brugge doen Johan Verhaeghen, rechter bij de rechtbank van Brugge, en zijn echtgenote, een leerkracht, pogingen om via de organisatie ‘Zonder Grenzen’ een kindje uit het buitenland te adopteren. Daan en zijn ene zusje krijgen hun adoptieouders nooit te zien in het Rwandese weeshuis. Alles werd geregeld via tussenpersonen. De oudste zus van Daan was echter al te oud om nog voor adoptie in aanmerking te komen en bleef achter in Rwanda. “Eigenlijk wilden mijn adoptieou-

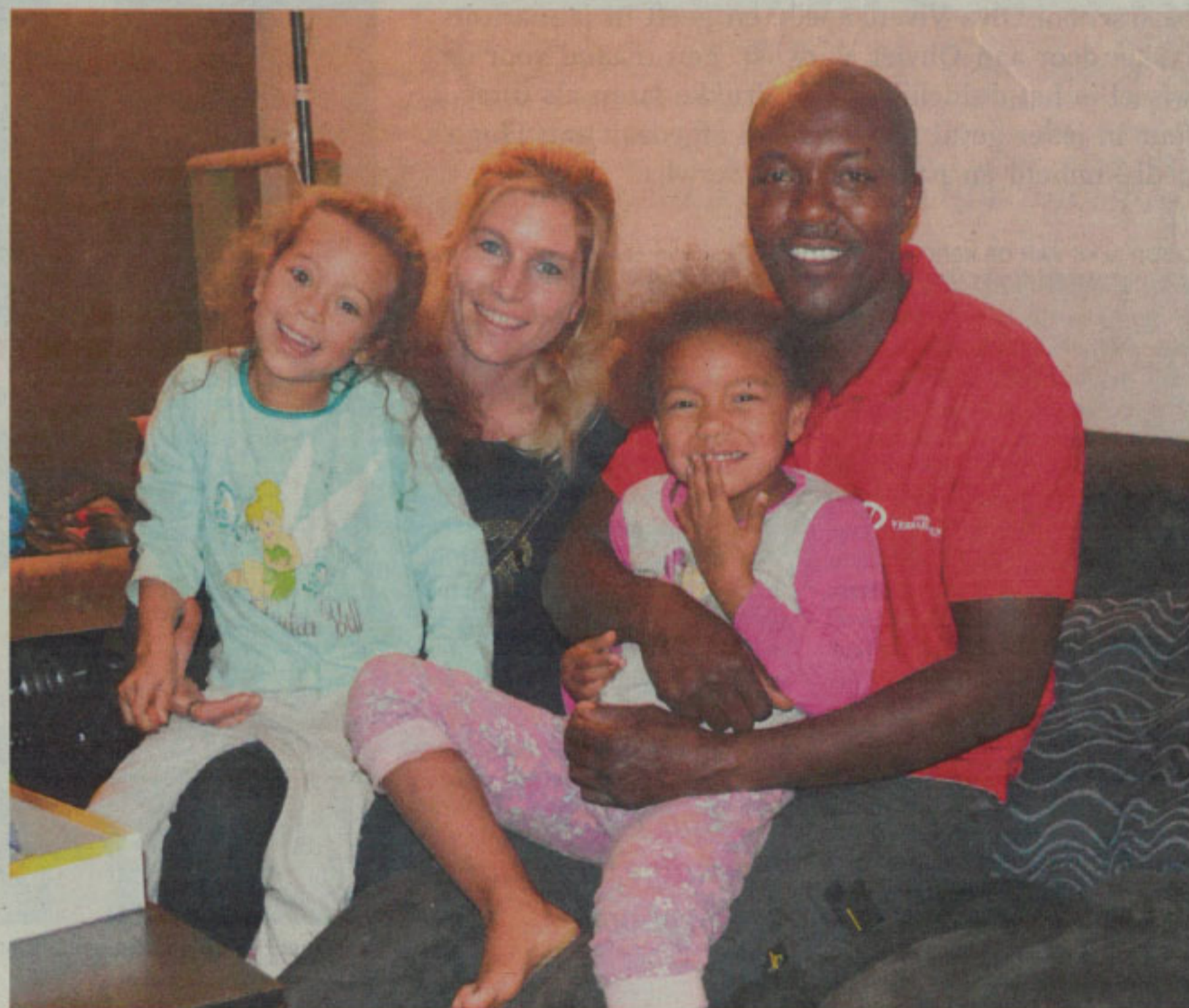
ders enkel een zoontje adopteren maar mijn jongste zusje kon er niet alleen achterblijven en mocht mee. Ik herinner me nog dat ik me toch erg triest voelde tijdens de tocht naar België. Eerst de lange tocht in de wagen naar het vliegveld. En dan voor de eerste keer op een vliegtuig waarin ik het land waar ik woonde en toch wel

“Plots moest ik in het druilerige België mama en papa zeggen tegen mensen

ge natuur en plotseling moest ik in het druilerige België mama en papa zeggen tegen mensen die ik nog nooit had gezien of gehoord.” Daan's adoptieouders hadden bij zijn aankomst al vier eigen kinderen, geboren tussen 1979 en 1986. Voor Daan en z'n zusje was het een hele aanpassing, ook gezien de vele taalproblemen. Ze spraken immers enkel Frans en Rwandees. “Aanvankelijk vertrouwden we gewoonweg geen blanken. Dat zat er wat ingestampt van in Rwanda, waar de blanken nog altijd als de kolonistors worden gezien. Als kind neem je zoiets gemakkelijk over”, vertelt Daan.

ANDERE PLANEET

“Maar toch kwam het goed in ons nieuwe gezin. Ik voelde dat die mensen ons het beste wilden geven, we voelden ons steeds meer welkom. Eerst woonden we in het centrum van Brugge in een mooi huis aan de Predikherenstraat, vlakbij het brugje. Later verhuisden we naar Sijsele waar we achterbuur werden van huidig Dams burgemeester Joachim Coens. Aanvankelijk bleef het toch aanvoelen als een andere planeet. Ik

niet. Het was voor mij ook frapant om te zien hoe iedereen hier zo met water speelt, zelfs ronduit verspilt, daar waar het in mijn vaderland een kostbaar goed is.”

DUBBEL ZO HARD

Daan had het aanvankelijk moeilijk in de lagere school door taalproblemen, maar slaagde er gaandeweg toch in een meer dan behoorlijk algemeen Nederlands onder de knie te krijgen. In het middelbaar onderwijs trok hij naar de land- en tuinbouwschool in Oedelem. “Al op m'n twaalfde had ik voor mezelf besloten zelfstandige te worden. Toen ik achttien jaar was had ik zelfs al een eigen bedrijfslogo!”, lacht Daan. “Ik voelde al vlug aan dat ik me als kleurling dubbel zo hard moest bewijzen en schoolde me op alle vlakken bij, zoals met een specialiteit bomen snoeien. Ik deed stage bij een tuinarchitect en ging dan ook werken bij Marcel Morsa. Die man heeft me eigenlijk gelanceerd, want toen hij wilde stoppen met zijn zaak vroeg hij me enkele van zijn klanten over te nemen. Zo kon ik een mooi cliënteel opbouwen en stilaan mijn eigen bedrijf op poten zetten.”

heel wat tegenstand en onbegrip. “Toen ik naar de bank ging om een lening voor mijn bedrijf werd ik zo goed als uitgelachen. Een twintigjarige zwarte die een lening wil krijgen, dat vonden ze bijzonder amusant. Ik was ver-

“Een 20-jarige zwarte die een lening wil krijgen, dat vonden ze bijzonder amusant bij de bank”

schrikkelijk kwaad en overwoog zelfs om mijn droom op te bergen. Gelukkig raakte ik toch aan een lening bij de financiële instelling waar mijn leermeester Marcel Morsa ook mee samenwerkte.” Daan moest zich niet alleen bewijzen tegenover de banken maar ook tegenover zijn potentiële klanten. Meer dan eens werd hem gevraagd of ze eens de baas van het bedrijf konden spreken. “Mensen kunnen er blijkbaar niet bij dat ik als kleurling een eigen

samen werken. Ik herinner me ook goed hoe ik ooit eens zonder benzine viel in Sint-Kruis en ook geen gsm bij me had om iemand te bellen voor hulp. Ik belde aan verschillende deuren aan om te vragen of ik de telefoon mocht gebruiken. Letterlijk iedereen had een smoes om me niet binnen te laten: ‘Wij hebben geen telefoon, mijnheer...’ Dat waren telkens erg vernederende ervaringen. Zoals alle keren dat de politie me tegen hield voor een routinecontrole. Nu begint iedereen me te kennen en ben ik in de streek perfect geïntegreerd, maar ik heb het toch moeilijk gehad.”

RESPECT VOOR MENSEN

Intussen heeft Daan het goed voor elkaar. Het bedrijf loopt goed, hij is al 12 jaar getrouwd met Judith, vader van twee dochtertjes én het gezin kijkt uit naar de bouw van een nieuwe woning op hun terrein in Scheewege. “Positief zijn, hard werken, en respect voor materiaal en mensen. Bekijk de mens en zijn kwaliteiten, los van vooroordelen en racistische sentimenten. Dat zijn de lessen die ik heb geleerd en die ik ook wil doorgeven”, besluit Daan.